

วัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียน มาตรฐานสากลสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25

Quality Culture Affecting Professional Learning Communities in World-Class Standard Schools under the Secondary Educational Service Area Office 25

ปิยะมาศ วงศ์แสน *

ดาวรุกรรณ ถวิลการ **

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับวัฒนธรรมคุณภาพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขตที่ 25 2) ศึกษากระบวนการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 25 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 25 และ 4) ศึกษาปัจจัยวัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 25 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้บริหารและครูในโรงเรียนมาตรฐานสากล จำนวน 329 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson Product Coefficient และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า

1) ระดับวัฒนธรรมคุณภาพของโรงเรียนมาตรฐานสากลในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ “มาก” เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ “มาก” โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดลำดับแรก คือ ด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ รองลงมาคือ ด้านภาวะผู้นำด้านคุณภาพ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการทำงานเป็นทีม

2) ระดับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากลโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ “มาก” โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดลำดับแรก คือ ค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วม รองลงมา คือ การจัดการเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การร่วมมือรวมพลัง

3) ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมคุณภาพกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 พบว่า มีความสัมพันธ์ “สูง” ทุกด้านมีความสัมพันธ์กันในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4) วัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 พบว่า มีวัฒนธรรมคุณภาพ 3 ด้านร่วมกันพยากรณ์การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล คือ 1) ด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ 2) ด้านการเสริมสร้างพลังอำนาจ และ 3) ด้านการทำงานเป็นทีมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.828 มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายหรือค่าอำนาจพยากรณ์ ร้อยละ 68.5 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยสามารถสร้างสมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

* นักศึกษาลำดับต้นสุดครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

** อาจารย์ ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

(Unstandardized Score)

$$\hat{Y} = 0.785 + 0.399(X_8) + 0.223(X_5) + 0.180(X_3)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

(Standardized Score)

$$\hat{Z}_Y = 0.433(Zx_8) + 0.261(Zx_5) + 0.221(Zx_3)$$

ABSTARCT

This research aimed to investigate 1) the level of quality culture in world-class standard schools under the Jurisdiction of the Secondary Educational Service Area Office 25, 2) existing level of being an professional learning community among world-class standard schools, 3) the quality culture and its relationship with the professional learning community in world-class standard schools, 4) quality cultures and their influences on the development of the occupational learning community in world-class standard schools. The participants were 329 teachers and administrators from world-class standard schools. Questionnaires were used for data collection. The data was analyzed via mean, percentage, standard deviation, the Pearson Product Coefficient, and the stepwise multiple regression. The following results were observed.

1) The level of the quality culture in world-class standard schools was at a “high” level. The itemized study of the quality culture showed that most items were also at a “high” level. The first two factors rated with the highest scores were valuing the service recipients, and leadership qualities. The item with the lowest score was team work.

2) The existing level of being a professional learning community among the schools was at a “high” level. The first two factors with the highest

scores were values and visions of organization and professional learning and development. The item rated with the lowest score was collaboration.

3) The relationship between the quality culture and the level of being an professional learning community in world-class standard schools was rated at a “high” level in all items. All pairs of relationship possessed positive relationships with a statistical significance at the level of 0.01.

4) It was observed that there were three quality cultures of the world-class standard schools that enhanced the development of the professional learning community including; 1) valuing the service recipients, 2) empowerment and 3) team work. The multiple correlation equal to 0.828, a predictive coefficient or the predictive power of 68.5 percent, with statistical significant level at 0.01. Accordingly, the prediction equation can be presented via forms of unstandardized and standardized scores as follows:

Prediction equation with unstandardized score

$$\hat{Y} = 0.785 + 0.399(X_8) + 0.223(X_5) + 0.180(X_3)$$

Prediction equation with standardized score

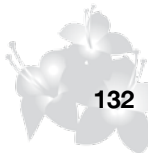
$$\hat{Z}_Y = 0.433(Zx_8) + 0.261(Zx_5) + 0.221(Zx_3)$$

คำสำคัญ : วัฒนธรรมคุณภาพ, ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ, โรงเรียนมาตรฐานสากล

Keywords : Quality Culture, Professional Learning Community, World-Class Standard School

บทนำ

การปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 และแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553 มาตรา 47 ได้บัญญัติให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับประกอบด้วย

ระบบการประกันคุณภาพภายในและระบบการประกันคุณภาพภายนอกและมาตรา 48 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา การปฏิรูปการศึกษาเป็นการพัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีศักยภาพสามารถนำความรู้และทักษะมาพัฒนาประเทศ ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนระดับพื้นฐานการทำงานและผลกระทบต่อวิถีการทำงานในระบบเดิม เพื่อเสริมสร้างพลังขับเคลื่อนสู่เป้าหมายคุณภาพการศึกษา การบริหารจัดการการศึกษามุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูจึงมีบทบาทสำคัญที่ต้องแสวงหาวิธีที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ (สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. 2558)

การจัดการศึกษาที่ดีคือพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษาในทุกระดับให้เหมาะสมกับสังคมในยุคปัจจุบันที่ระบบเศรษฐกิจเริ่มเข้าสู่สังคมความรู้คือการใช้ความรู้เป็นฐานสร้างนวัตกรรมและเน้นการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ สถานศึกษาถือเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญในการพัฒนาผู้เรียนและผลิตกำลังคนให้มีศักยภาพสามารถแข่งขันกับนานาชาติทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง และเทคโนโลยี เมื่อสังคมเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 กระแสโลกาภิวัตน์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมหาศาลในทุก ๆ ด้าน (วิจารณ์ พานิช. 2555) นวัตกรรมที่สามารถพัฒนาคุณภาพการศึกษาในศตวรรษที่ 21 คือการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นการปรับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่อัดแน่นเนื้อหาสาระให้ผู้เรียนมากเกินความจำเป็นของผู้เรียนมาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เอง แทนการท่องจำ ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากการทำงานร่วมกัน กับผู้อื่น นอกจากนี้ครูยังเปลี่ยนบทบาทจากผู้สอนเนื้อหาสาระมาเป็นการสร้างแรงบันดาลใจ สร้างความท้าทายทำให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ผลิตสิ่งใหม่ ๆ สามารถนำไปปรับใช้ในดำเนินชีวิตได้ในศตวรรษที่ 21 (DuFour. 2006)

บรรยากาศในองค์กรหรือวัฒนธรรมองค์กรมีส่วนช่วยขับเคลื่อนให้องค์กรหรือสถานศึกษาประสบความสำเร็จเกิดเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียน (อัญพร บุญรักษา. 2553) วัฒนธรรมคุณภาพเป็นแนวทางการปฏิบัติของคนในองค์กรที่ยึดถือปฏิบัติตาม

พันธกิจเพื่อนำไปสู่การมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าตนจะรับผิดชอบงานหรือปฏิบัติงานในภารกิจใด ๆ ก็ตาม จะต้องคำนึงถึงผลของงานเสมอ วัฒนธรรมคุณภาพขององค์กรนั้นต้องจะประกอบด้วย 1) ภาวะผู้นำคุณภาพ สร้างแรงจูงใจ กระตุ้นให้บุคลากรร่วมกันปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาบุคลากรอยู่เสมอ การทำงานเป็นทีม การมอบอำนาจ การปรับปรุงงานอย่างต่อเนื่อง และการยกย่องและให้รางวัล (Batten. 1992) จากแนวคิดดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า วัฒนธรรมคุณภาพเป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการศึกษา สอดคล้องกับแนวคิดของชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ (2557) วัฒนธรรมที่มีคุณภาพสามารถพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิภาพโดยผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษาร่วมกันสร้างบรรยากาศให้การดำเนินงานของสถานศึกษาจนสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ

โรงเรียนมาตรฐานสากลเป็นสถานศึกษาที่พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพได้มาตรฐานสามารถเทียบเคียงกับนานาชาติประเทศที่มีการบริหารจัดการศึกษาด้วยระบบที่มีคุณภาพสามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถมีคุณลักษณะที่ดีและมีศักยภาพเป็นพลโลก มุ่งเน้นพัฒนาคุณภาพเยาวชนสำหรับศตวรรษที่ 21 เกิดการเรียนรู้ร่วมกันสามารถทำงานร่วมกันกับผู้อื่นได้ วรลักษณ์ ชูกำเนิด (2557) ได้เสนอวิธีการพัฒนาองค์กรให้เป็นวิถีชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เพื่อเปลี่ยนผ่านให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 ทั้งในกรณีศึกษา lesson study ในประเทศญี่ปุ่น Probiem-Saling Group ของ ฟินแลนด์ หรือจะเป็น Teach Less, Learn More ในสิงคโปร์ ล้วนมุ่งเน้นการปฏิรูปการจัดการเรียนการสอนผ่านชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ทั้งนี้ ซึ่งเกิดจาก 1) มีภาวะผู้นำร่วม 2) ค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วม 3) โครงสร้างเงื่อนไขสนับสนุนการพัฒนาผู้เรียน 4) การร่วมมือรวมพลังของบุคลากร 5) การเรียนรู้ร่วมกันและการพัฒนาวิชาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับ ชูลีพร เกลี้ยงสง (2558) ศึกษากลยุทธ์การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรเพื่อส่งเสริมการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่าปัจจัยวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ นั่นคือ สมาชิกในสถานศึกษาต้องมีการกำหนดทิศทางที่ชัดเจนให้การสนับสนุนการจัดการ

ประสานความร่วมมือกัน ติดต่อสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการสื่อสาร และ ความรับผิดชอบของสมาชิกในสถานศึกษา

ผู้วิจัยในฐานะบุคลากรในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 25 จึงมีความสนใจศึกษาปัจจัยใดในวัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ข้อค้นพบที่ได้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาวัฒนธรรมคุณภาพในสถานศึกษา เพื่อพัฒนาการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับวัฒนธรรมคุณภาพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 25
2. เพื่อศึกษาระดับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมคุณภาพกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 25
4. เพื่อศึกษาปัจจัยของวัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25

สมมติฐานการวิจัย

1. วัฒนธรรมคุณภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25
2. ปัจจัยของวัฒนธรรมคุณภาพอย่างน้อย 1 ด้านที่สามารถพยากรณ์การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 25

วิธีการดำเนินงานวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 2,230 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ปีการศึกษา 2558 โดยมีผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 12 คน และครู จำนวน 317 คน รวมเป็นจำนวน 329 คน โดยได้จากการเปิดตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan แล้วทำการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยขั้นที่ 1 สุ่มตามขนาดของสถานศึกษา และขั้นที่ 2 สุ่มตามการจำแนกตำแหน่งงาน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)
- 2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมคุณภาพในโรงเรียนมาตรฐานสากล มีลักษณะของเครื่องมือแบบมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 45 ข้อ
- 2.3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล มีลักษณะของเครื่องมือแบบมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ หาค่าความถี่ ค่าร้อยละของข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของข้อมูลวัฒนธรรมคุณภาพและระดับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ สถิติอ้างอิงใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter เพื่อดูความสัมพันธ์ของตัวแปรทุกตัวที่ส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ ใช้วิธี Stepwise เพื่อพิจารณารูปแบบที่ดีที่สุดในการนำตัวแปรที่มีนัยไปสร้างสมการพยากรณ์

สรุปผล

1. วัฒนธรรมคุณภาพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษา ในโรงเรียนมาตรฐานสากล มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึง การวางแผนกลยุทธ์ ปรับปรุงพัฒนาคุณภาพ เสริมสร้างพลังอำนาจ เน้นการทำงานเป็นทีม การยกย่องชมเชย ให้รางวัลแก่บุคลากรที่ทำงาน กระทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี และให้ความสำคัญกับผลที่เกิดต่อผู้เรียน และจากผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียนมาตรฐานสากล มีวัฒนธรรมคุณภาพของโรงเรียนมาตรฐานสากลในภาพรวม และรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ “มาก” และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดลำดับแรก คือ ด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ ผู้บริหารสถานศึกษา และครู การบริหารจัดการ และดำเนินการ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้รับบริการ คำนึงถึงผลประโยชน์ของนักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน เป็นเป้าหมายสูงสุดรองลงมาก็คือ ด้านภาวะผู้นำด้านคุณภาพ การวางแผนกลยุทธ์ด้านคุณภาพ การเสริมสร้างพลังอำนาจ การปรับปรุงคุณภาพพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง และบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการทำงานเป็นทีม ผู้บริหารสถานศึกษาและครู มีการร่วมกันปฏิบัติหน้าที่ และรับผิดชอบในการทำงานเข้าใจวัตถุประสงค์ของโรงเรียน การคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การพัฒนางานให้ดีขึ้นร่วมกัน การประชุมปรึกษา การตัดสินใจแก้ปัญหา และ แลกเปลี่ยนแนวทางการแก้ปัญหาพร้อมกัน อย่างเป็นระบบ เพื่อให้งานบรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 พบว่า พฤติกรรมการแสดงออกของครูในโรงเรียนมาตรฐานสากล การร่วมตัวกันทางวิชาชีพ สร้างค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วม การมีภาวะผู้นำร่วมกัน ร่วมมือรวมพลังกันอย่างเป็นกัลยาณมิตร ก่อให้เกิด การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ ภายใต้โครงสร้างเงื่อนไข การสนับสนุนจากผู้บริหารสถานศึกษาเพื่อความสำเร็จของผู้เรียน จากการศึกษาวิจัย พบว่า การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากลโดยภาพรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับ “มาก”

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ลำดับแรก คือ ค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วม ผู้บริหารและครู ร่วมตัวกันเพื่อกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียน ดำเนินการร่วมกันเชิงอุดมการณ์ มุ่งมั่นการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ รองลงมาคือ การจัดการเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ ครูที่มีการสืบเสาะแสวงหา สะท้อนผลการเรียนรู้ การสร้างนวัตกรรม ริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ เรียนรู้และพัฒนาตนเอง จากข้างใน จิตวิญญาณความเป็นครู และพัฒนาการเรียนรู้อันร่วมกันของสมาชิกในสถานศึกษา ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การร่วมมือรวมพลัง ครูร่วมมือกันสืบเสาะแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ สะท้อนผลการเรียนรู้ร่วมกัน พัฒนาการจัดการเรียนรู้ร่วมกันของบุคลากรในโรงเรียน

3. ความสัมพันธ์ของวัฒนธรรมคุณภาพกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรวัฒนธรรมคุณภาพด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กันในทางบวกเป็นอันดับแรก ($r = 0.774$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 รองลงมาคือ ด้านการทำงานเป็นทีมกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และวัฒนธรรมคุณภาพด้านการยกย่องชมเชย และให้รางวัลกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กันเป็นอันดับสุดท้าย ผลปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมคุณภาพกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนมาตรฐานฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	Y
X ₁	1								
X ₂	0.789**	1							
X ₃	0.732**	0.709**	1						
X ₄	0.721**	0.716**	0.851**	1					
X ₅	0.739**	0.688**	0.741**	0.793**	1				
X ₆	0.621**	0.629**	0.649**	0.683**	0.786**	1			
X ₇	0.701**	0.703**	0.719**	0.805**	0.771**	0.766**	1		
X ₈	0.653**	0.709**	0.725**	0.748**	0.692**	0.669**	0.808**	1	
Y	0.660**	0.675**	0.728**	0.707**	0.725**	0.645**	0.725**	0.774**	1

**p<0.01

4. สรุปผลการวิจัยวัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 พบว่า ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.828 ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายร้อยละ 68.5 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของวัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 มากที่สุดคือ ด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ (X₆) รองลงมาคือ ด้านการเสริมสร้างพลังอำนาจ (X₅) และด้านการทำงานเป็นทีม (X₃) ตามลำดับ ดังปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ที่อยู่ในรูปคะแนนดิบ (b) และที่อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐาน (β)

ตัวแปรพยากรณ์	คะแนนดิบ		คะแนนมาตรฐาน		p-values
	b	S.E.	β	t	
ค่าคงที่(Constant)	0.785	0.125	-	6.302	0.000
ด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ (X ₆)	0.399	0.044	0.433	9.023	0.000
ด้านการเสริมสร้างพลังอำนาจ (X ₅)	0.223	0.042	0.261	5.305	0.000
ด้านการทำงานเป็นทีม (X ₃)	0.180	0.042	0.221	4.292	0.000

R = 0.828, R² = 0.685, Adjusted R² = 0.682, S.E. = 0.293, F = 18.422

โดยสามารถสร้างสมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานตามวิธี Stepwise ได้ดังต่อไปนี้
สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (Unstandardized Score)

$$\hat{Y} = 0.785 + 0.399(X_6) + 0.223(X_5) + 0.180(X_3)$$

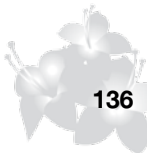
สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

(Standardized Score)

$$\hat{Z}_Y = 0.433(Z_{X_6}) + 0.261(Z_{X_5}) + 0.221(Z_{X_3})$$

อภิปรายผล

1. วัฒนธรรมคุณภาพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียนมาตรฐานสากล มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึง การวางแผนกลยุทธ์ ปรับปรุงพัฒนาคุณภาพ เสริมสร้างพลังอำนาจ เน้นการทำงานเป็นทีม การยกย่องชมเชย ให้รางวัลแก่บุคลากรที่ทำงานกระทำความดีเป็นแบบอย่างที่ดี และให้ความสำคัญกับผลที่เกิดต่อผู้เรียน และจากผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียนมาตรฐานสากลมีวัฒนธรรมคุณภาพของโรงเรียนมาตรฐานสากลในภาพรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่อยู่ในระดับ “มาก” ซึ่งสอดคล้องกับ มารยาท แซ่อึ้ง และเอกชัย กี่สุขพันธ์ (2552) ได้ศึกษา การบริหารงานวัฒนธรรมคุณภาพภายในสถานศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ที่ผ่านการประเมินคุณภาพภายนอกจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2549-2553 การบริหารงานวัฒนธรรมคุณภาพมีการปฏิบัติอยู่ในระดับ “มาก” นั่นคือผู้บริหารมีภาวะผู้นำคุณภาพการทำงานเป็นทีม การมอบอำนาจการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง การยกย่องและการให้รางวัล และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับภาวนา กิตติวิมลชัย และกนกอร สมปราษฎ์ (2556) ซึ่งศึกษาวัฒนธรรมคุณภาพสถาบันอุดมศึกษา ในเครือข่ายอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนอยู่ในระดับ “มาก” ซึ่งมีวัฒนธรรมการปรับปรุงคุณภาพ และการให้ความสำคัญกับลูกค้า นั้นแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนมาตรฐานสากลมีวัฒนธรรมคุณภาพและให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ

2. การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
ในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 จากผลการวิจัย พบว่า
ผู้บริหารสถานศึกษาและ ครูในโรงเรียนมาตรฐานสากล
การร่วมตัวกันทางวิชาชีพ สร้างค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วม
การมีภาวะผู้นำร่วมกัน ร่วมมือรวมพลังกันอย่างเป็น
กัลยาณมิตร ก่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ ภายใต้
โครงสร้างเงื่อนไขการสนับสนุนจากผู้บริหารสถานศึกษา
เพื่อความสำเร็จของผู้เรียน จากการวิจัย พบว่า การเป็น
ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล
โดยภาพรวมและรายด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับ
“มาก” ซึ่งสอดคล้องกับ ญัฐิกา นครสูงเนิน (2556) ได้ศึกษา
ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำวิชาการของผู้บริหารกับ
การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียน พบว่า การสร้าง
ค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วมกันของบุคลากรมีอยู่ระดับการปฏิบัติ
ในระดับมาก ซึ่งมีส่วนช่วยให้ผู้รับบริการเกิดการเรียนรู้มากขึ้น

3. ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมคุณภาพกับการ
เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐาน
สากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25
จากผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์กันในทางบวกในระดับสูง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน
การวิจัย เมื่อพิจารณาวัฒนธรรมคุณภาพด้านการให้ความสำคัญ
กับผู้รับบริการมีความสัมพันธ์กันในทางบวกสูงเป็นอันดับแรก
ซึ่งสอดคล้องกับ วรลักษณ์ ชูกำเนิด(2557) ศึกษารูปแบบ
ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21
บริบทโรงเรียนในประเทศไทย พบว่า วัฒนธรรมในองค์การ
เป็นชุมชนกัลยาณมิตรที่ดีต่อกัน มองเห็นทิศทางการทำงาน
วางเป้าหมายการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน และให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
ร่วมกันอย่างมีความสุข ยังสอดคล้องกับชุลีพร เกลี้ยงสง
(2556) ศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์การพัฒนาวัฒนธรรมองค์การ
เพื่อส่งเสริมการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ ในสถานศึกษา
ขั้นพื้นฐาน สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น พบว่า
ผู้บริหารสถานศึกษาและครู ดูแลเอาใจใส่ผู้รับบริการ
ให้ผู้รับบริการมีความผูกพัน สามารถเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน
ได้และมีความสุข

4. วัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชน
แห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25
พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ 0.828
มีค่าการทำนายร้อยละ 68.5 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย
อันดับแรก คือ การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ รองลงมา
คือ ด้านการเสริมสร้างพลังอำนาจ และด้านการทำงาน
เป็นทีม ตามลำดับ สอดคล้องกับ มินตรา ลายสนธิเสรีกุล
(2557) ศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน สภาพที่พึงประสงค์
ความต้องการจำเป็น วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ภาวะ
คุกคาม และพัฒนากลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็น
ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษา
สหวิทยาเขต เบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร พบว่า
สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการบริหารโรงเรียน
สู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน
มัธยมศึกษาสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร
โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับ
ความต้องการจำเป็น โดยด้านที่เป็นจุดแข็ง คือ การวัด
และประเมินผล และด้านที่เป็นจุดอ่อนคือ หลักสูตรและ
การจัดการเรียนการสอน นั้นแสดงให้เห็นว่าสถานศึกษาควร
ตระหนักถึงการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ และสอดคล้อง
วรลักษณ์ ชูกำเนิด(2557) ศึกษารูปแบบชุมชนการเรียนรู้
ทางวิชาชีพครูสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 บริบทโรงเรียน
ในประเทศไทย พบว่า การเปิดระบบนิเทศหรือการจัด
บรรยากาศการทำงานในสถานศึกษาที่มีลักษณะอยู่ร่วมกัน
แบบชุมชนกัลยาณมิตรมีความไว้วางใจกัน ให้การยอมรับ รับฟัง
ข้อคิดเห็น รวมถึงแสดงความสามารถทางวิชาชีพ ซึ่งเป็นการ
กระจายอำนาจทำให้ครูมีอำนาจทางวิชาชีพอย่างเต็มที่ไม่มี
การแทรกแซง ทั้งในรูปแบบนโยบายหรือความไม่ชัดเจนของ
รูปแบบที่เกิดจากส่วนกลางทำให้เกิดประสิทธิผลในการจัด
การสอนมากขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับชุลีพร เกลี้ยงสง
(2556) ศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์การพัฒนาวัฒนธรรมองค์การ
เพื่อส่งเสริมการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ ในสถานศึกษา
ขั้นพื้นฐาน สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น พบว่า
ผู้บริหารสถานศึกษาและครู กำหนดทิศทางที่ชัดเจน
ให้การสนับสนุนจัดการ บุคลากรประสานความร่วมมือกัน
การติดต่อสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการ

สื่อสาร และความรับผิดชอบของสมาชิกในสถานศึกษา มีอิทธิพลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยวัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 25 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

จากการศึกษาวัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 25 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1.1 วัฒนธรรมคุณภาพในโรงเรียนมาตรฐาน

สากล ด้านการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยน้อย ผู้บริหารควรชี้แจงมาตรฐานการปฏิบัติงานให้ครูได้ทราบอย่างทั่วถึงเพื่อพัฒนาคุณภาพ นอกจากนี้ บุคลากรในโรงเรียนควรร่วมกันวางแผนการปฏิบัติงานกับเพื่อนร่วมงานทั้งในทีมและระหว่างทีมเพื่อบรรลุเป้าหมายความสำเร็จให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่องเนื่องจากประเด็นด้านการทำงานเป็นทีมมีระดับการปฏิบัติค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด

1.2 วัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชน

แห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนมาตรฐานสากล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 มากที่สุดคือ ด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ ดังนั้น ผู้บริหารควรให้ความสำคัญ ส่งเสริม สนับสนุน ให้ความไว้วางใจ และให้ความเป็นกันเองแก่ครูและบุคลากร เมื่อครูมีปัญหา ผู้บริหารสามารถแก้ปัญหาหรือให้ข้อเสนอแนะ

รายการอ้างอิง

- ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์. (2557). เอกสารการบรรยาย เรื่อง วัฒนธรรมคุณภาพ :สร้างคน สร้างชาติ. ค้นเมื่อ วันที่ 19 กันยายน 2558 จาก <http://www.onesqa.or.th/th/contentdownload-view/929/1155/>
- ชุลีพร เกลี้ยงสง. (2558). กลยุทธ์การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กร เพื่อส่งเสริมการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ในสถานศึกษา ขั้นพื้นฐาน สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 ประจำเดือนมกราคม-เมษายน 2558. ปทุมธานี : มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย

อย่างเป็นกันเอง รวมไปถึงการสนับสนุนด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน อำนวยความสะดวก วัสดุอุปกรณ์งบประมาณและเปิดโอกาสให้ครูได้มีอิสระในการคิดเพื่อผลการปฏิบัติงานที่มีคุณภาพ กระตุ้นให้ครูปฏิบัติงานกันเป็นทีมเพื่อให้ครูสามารถปฏิบัติงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข

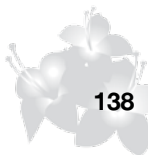
1.3 ผู้บริหารสถานศึกษาและครูได้แนวคิดและแนวปฏิบัติในการดำเนินการเพื่อให้โรงเรียนมีวัฒนธรรมคุณภาพที่ดีขึ้น เพื่อให้เกิดวัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งเสริมให้ครูเกิดเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียน และมีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

1.4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาควรร่วมมือกับโรงเรียนในการนิเทศกำกับ ติดตาม หรือกำหนดนโยบายที่ส่งเสริมให้เกิดวัฒนธรรมคุณภาพในโรงเรียน เพื่อเอื้อให้เกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียน ได้แก่ การจัดอบรม สัมมนาทางวิชาการเชิงปฏิบัติการเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับหน่วยงานอื่น ๆ หรือโรงเรียนมีลักษณะเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้เช่นโรงเรียนลำปลายมาศพัฒนา เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวัฒนธรรมคุณภาพที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียนทั่วไป หรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอื่น ๆ เพื่อให้ได้สารสนเทศเพื่อนำไปสู่การพัฒนาาระดับการศึกษาต่อไป

2.2 การศึกษาวัฒนธรรมคุณภาพ และการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในเชิงผสมผสานวิธีหรือการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาสถานศึกษาให้เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และได้ข้อมูลเชิงลึกมาเปรียบเทียบกับงานวิจัยเชิงปริมาณเป็นการสนับสนุนหรือปรับเปลี่ยนสิ่งที่ได้ค้นพบมาแล้ว

- ธัญพร บุญรักษา. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การบริหารการศึกษา). เลย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- ภาวนา กิตติวิมลชัย และกนกอร สมปราษฎย์. (2556). วัฒนธรรมคุณภาพในสถานศึกษา : ในเครือข่ายอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน . ค้นจาก <https://qm.kku.ac.th/files/14-255788134815-phanch-1.pdf>.
- มารยาท แซ่อึ้ง และเอกชัย กี่สุขพันธ์. (2552). การศึกษาการบริหารงานวัฒนธรรมคุณภาพของสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล: วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา Vol.5, 2 พฤศจิกายน 2552 : 986-1000
- ณัฐิกา นครสูงเนิน. (2556). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย เขต1. ค้นเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2558
ค้นจากเว็บ http://www.kmutt.ac.th/jif/public_html/article_detail.php?ArticleID=168919
- มินตรา ลายสนิทเสริกุล. (2557). วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนสู่การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสหวิทยาเขตเบญจบุรพา กรุงเทพมหานคร. ค้นเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2558 จาก <http://www.edu.chula.ac.th/ojed/doc/V93/v93d0032.pdf>
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี – สฤษดิ์วงศ์.
- วรลักษณ์ ชูกำเนิด. (2557). โรงเรียนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพครู เพื่อการพัฒนาวิชาชีพครูที่เน้นผู้เรียนเป็นหัวใจสำคัญ. วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีที่ 25 ฉบับที่ 1 มกราคม – เมษายน 2557. หน้า 93 – 102.
- สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มศว. (2558). การสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ. ค้นเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2558 จาก <https://candmbsri.wordpress.com/category/plc/> .
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). คู่มือการประเมินสมรรถนะครู (ฉบับปรับปรุง) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กระทรวงศึกษาธิการ.
- Batten, Joe D. (1992). **Building a Total Quality Culture**. Menlo Park, CA: Crisp Publication.
- DuFour, R., Eakey, R., & Many, T. (2006). **Learning by Doing A Handbook for Professional Learning Communities at Work**. Bloomington, IN: Solution Tree Press.

